

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "G." w W.
przeciwko Miastu W.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 marca 2015 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 września 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w W. jako Sąd drugiej instancji odrzucił zażalenie powoda na postanowienie o pominięciu czynności pełnomocnika podjętych w sprawie i oddalił zażalenie na postanowienie tego Sądu o umorzeniu postępowania w sprawie.

Od wskazanego postanowienia Sądu Okręgowego w W. wnioskodawca złożył zażalenie, które przez tenże Sąd zostało jako niedopuszczalne odrzucone postanowieniem z 16 września 2014 r.

W zażaleniu skierowanym do Sądu Najwyższego powód zakwestionował stanowisko Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Rozważając wstępną kwestię dopuszczalności zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z 7 lipca 2014 r., należy podkreślić, że w obowiązującym stanie prawnym - zgodnie z art. 394¹ k.p.c. - zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji:

- 1) odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (§ 1);
- 2) w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (§ 1¹);
- 3) w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (§ 2).

Wyliczenie postanowień, na które przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego jest wyczerpujące. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu postanowienia 7 lipca 2014 r. powołał się na treść art. 394¹ § 3 k.p.c. stwierdzając, po pierwsze,

że chociaż sprawa jest sprawą o prawa majątkowe, to nie przysługuje w niej skarga kasacyjna, albowiem, wartość przedmiotu sporu zamykała się kwotą 38 931 zł. Po drugie, zażalenie jest wyłączone co postanowień Sądu drugiej instancji wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Oba przytoczone stwierdzenia Sądu Okręgowego są oczywiście trafne i tym samym przesądzają o prawidłowości jego postanowienia z 16 września 2015 r., którym poprzednie zażalenie powoda zostało odrzucone. Dodać można jedynie, że jeżeli chodzi o zaskarżalność do Sądu Najwyższego postanowień sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie, przy czym niewydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji, to ustawodawca w odniesieniu do nich ustanowił istotny wyjątek, bo z ich kręgu wyłączył postanowienia, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. Wyłączone jest zrozumiałe, skoro od wydanych przez sąd drugiej instancji prawomocnych postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, przysługuje skarga kasacyjna. Zwrócić należy uwagę, że zażalenie objęte postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z 7 lipca 2014 r. dotyczyło m.in. postanowienia Sądu pierwszej instancji o umorzeniu postępowania w sprawie. Pomijając więc kwestię „kasacyjności” sprawy ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, co do samej zasady w odniesieniu do postanowienia z 7 lipca 2014 r. wchodziła w rachubę skarga kasacyjna, a nie zażalenie. Tej okoliczności autor zażalenia nie dostrzegł.

Z przedstawionych przyczyn wobec bezzasadności zażalenia należało orzec, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).